

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 745/2022
14.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адвоката Николе Караичића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 2/21 од 04.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 23/22 од 08.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Караичића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 2/21 од 04.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 23/22 од 08.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 2/21 од 04.10.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и одређено је да ће се у случају опозивања условне осуде, окривљеном у изречену казну затвора, урачунати време проведено у притвору у периоду од 25.07.2017. године до 21.08.2017. године.

Истом пресудом обавезан је окривљени да накнади трошкове кривичног поступка суду у износу од 176.633,30 динара, а ВЈТ у Крушевцу у износу од 126.933,55 динара, као и да на име паушала плати износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 23/22 од 08.03.2022. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца ВЈТ у Крушевцу и жалбе бранилаца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Караичић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев и утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног, да исте укине и предмет врати на даљи поступак и одлучивање нижестепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА наводи да је првостепени суд прекорачио своје овлашћење и самостално изменио објективни идентитет оптужбе тако што је сам изменио чињенични опис радњи окривљеног и те радње квалификовао као кривично дело из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика, налазећи да се у његовим радњама не стичу елементи бића кривичног дела из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је био оптужен измењеним оптужним актом јавног тужиоца, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) у вези члана 420. ЗКП. У вези са тим бранилац даље наводи да се чињенично стање ни на који начин није променило од момента подношења оптужнице до последње измене оптужног акта од стране тужиоца, па како се пресуда може односити само на дело које је предмет оптужбе, те имајући у виду „несличност“ кривичних дела за која је окривљени оптужен и осуђен, а која немају ни исти заштитни објекат, према ставу одбране, суд није имао обавезу да прихвати измењену оптужбу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово с тога што, прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела из оптужног акта додавањем нове радње извршења или у другом смислу повећање криминалне активности и исказане воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Исти наводи садржани у захтеву за заштиту законитости, истицани су и у жалбама бранилаца окривљеног изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К 2/21 од

04.10.2021. године, а Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 23/22 од 08.03.2022. године је на страни 5, у петом и шестом пасусу и на страни 6, у првом, другом, трећем и четвртном пасусу, дао јасне и довољне разлоге за свој став да је чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Имајући у виду чињенични опис радње извршења кривичног дела за које се окривљени теретио оптужницом Вишег јавног тужиоца у Крушевцу Кти 20/17 од 16.04.2018. године, која је у два наврата измењена (на шта је јавни тужилац законом овлашћен током целог кривичног поступка) и чињенични опис радње извршења кривичног дела за које је оглашен кривим пресудом Вишег суда у Крушевцу К 2/21 од 04.10.2021. године, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нема повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде, јер се првостепена пресуда заснива на чињеничном стању утврђеном на главном претресу које се креће у границама чињеничног описа у измењеном оптужном акту.

По налажењу Врховног касационог суда, чињеничним описом кривичног дела у изреци првостепене пресуде није измењена суштина чињеничног описа радње оптужења, а Виши суд у Крушевцу је само дао своју правну оцену радњи окривљеног налазећи да се у његовим радњама не стичу елементи бића кривичног дела из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, већ да је описаним радњама окривљени учинио кривично дело из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Како суд није везан правном квалификацијом кривичног дела датом у оптужном акту, сходно члану 420. став 2. ЗКП, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, од стране овога суда, оцењени су као неосновани.

Поред овога, бранилац у захтеву указује на повреду члана 409. ЗКП, док осталим наводима захтева оспорава утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа, што представља повреду члана 440. ЗКП. Међутим, како према одредби члана 485. став 4. ЗКП, повреде чланова 409. и 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Као разлог подношења захтева, бранилац, без нумеричног означавања, истиче и повреду права на одбрану, што би представљало повреду члана 74. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, а која постоји ако окривљени није имао браниоца у некој од девет процесних ситуација прописаних овом одредбом. Међутим, бранилац у погледу ове повреде није указао на неку од тих ситуација, већ

наводима захтева ову повреду закона везује за измену правне квалификације кривичног дела везано за прекорачење оптужбе, о чему је Врховни касациони суд напред изнео своје мишљење.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на које се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену повреде из члана 74. ЗКП, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић